

HUMANOTECA

ENGANYATS, PENEDITS I AUTO FLAGELLATS

Ens han enganyat. A nosaltres que ens passem el dia engreixant una notícia, desinflant-la, donant-li la volta, reinterpretant-la, enfotent-nos-en i criticant-la, ara ens en colen una de falsa. Venjança divina?

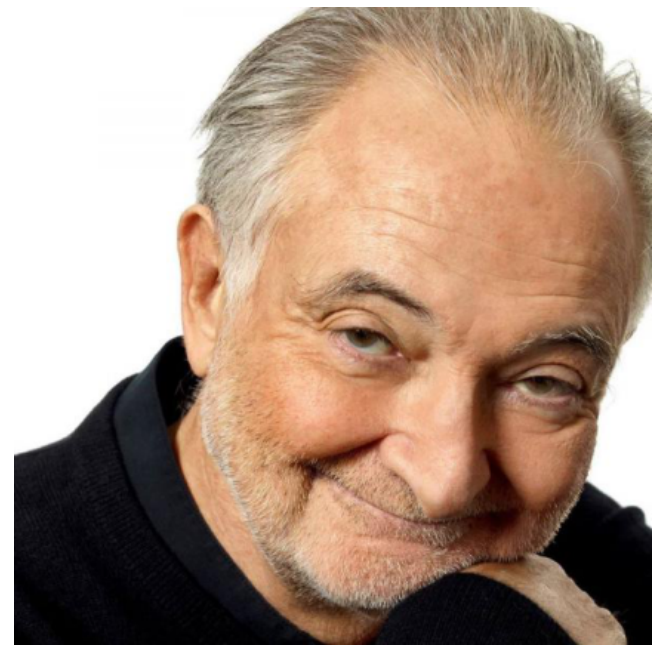
Resulta que el visionari, ni era visionari ni res. A l'any 1981 el Sr Attali devia dir moltes coses, però cap de les que nosaltres li vàrem atribuir. OK. En prenem nota i a partir d'ara només ens creurem als visionaris demostrats com Nostradamus, Crist i Losantos. Mentre, demanen les més sinceres disculpes.

Tothom pot errar una vegada (nosaltres no sabem les vegades que portem) però això no és excusa per la Redacció de Karlitus que, en assabentar-se de l'error,

va quedar literalment desplomat sobre les taules, els ordinadors i els entrepans. Quin plany! Qualsevol dels nostres lectors hauria quedat esgarriat de veure aquella vall de llàgrimes.

I com sempre, després del dol va venir la tempesta. Tres dels nostres col·laboradors han estat expulsats dels setmanari sense dret a indemnització i el Director, ha estat castigat pel grup financer que ens recolza, amb un més sense sou ni dietes. Toma ya! Cada nit ens administrem dotze fuetades (o això diem) i resem la meitat d'un rosari. Esperem millorar.

PERÒ QUE CONSTI! El que no va dir el Sr Attali, ho podia haver dit qualsevol, perquè es veia venir.

ÚLTIMA HORA

MATAR, EL VERB MÉS UTILITZAT

Pensar, estimar, compartir, col·laborar, són verbs en declivi (si alguna vegada varen estar al cim), poc emprats i encara menys posats en pràctica. Com si diguéssim s'han convertit en verbs irregulars a la nostra manera de ser.

Matar! Això és un verb, definitiu, general i generós, comprensible, sovint envejat, sempre interessant.

No exagerem. La tele parla de crims i al sofà de casa s'omple de gom a gom, no hi cap ni la pizza. Es parla de pensar, d'escriure per exemple, i el gos pot estirar-se al llarg del sofà sense que ningú no el molesti.

És el costum, o és interès?

Tothom fuig de la seva mort però hi ha una veritable fascinació per la mort dels altres. La mort aliena atrau a grans i petits, a rics i pobres, a moros i cristians. I com més injusta és la mort, com més brutal es presenta, més interès ens desperta.

És el costum, o és malaltia?

Han matat fa poc a tres periodistes a Burkina Faso. Feien un documental sobre la caça furtiva. Els van matar terroristes, segons el govern, o mercenaris a

favor de les màfies que afavoreixen que la reialesa mati animals per esbarjo. No importa. Va ser una mort accidental, injusta, probablement brutal.

A hores d'ara, i han passat molts pocs dies, pràcticament ningú no recorda el nom de les tres víctimes (DAVID, ROBERTO i RORY), però quina indignació més sana vàrem passar escoltant la notícia.

És el costum, o ens hem convertit en nuvis de la mort?